

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 91

гр. Варна, 09.01.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. С.
мл.с. Виляна Н. Михалева

като разгледа докладваното от мл.с. Виляна Н. Михалева Въззивно гражданско дело № 20233100502526 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от П. Х. М. и Д. Д. Г., чрез адв. Х., срещу Решение №1639/15.05.2023 г., постановено по гр. д. №6764/2022 г. по описа на РС - Варна, с което са уважени искове с правно основание чл. 75 ЗС за осъждане на жалбоподателите да предадат на Д. С. М. и Й. Г. М. отнетото владение върху реална част от поземлен имот с идентификатор 10135.5545.4307 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-73/23.06.2008 г. на ИД на АГКК, с последно изменение, засягащо поземления имот от 26.04.2022 г., находящ се в гр. Варна, р-н Аспарухово, с. о. „Зеленика“, която реална част е с площ от 89 кв. м., с граници: ПИ с ид. 10135.5545.180, пътека и останалата част от ПИ с ид. 10135.5545.4307, обозначена с оранжев щрих на комбинирана скица №1а, приложена на л. 87 от делото, приподписана от съда, представляваща неразделна част от решението.

Във въззивната жалба са изложени съображения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение. Жалбоподателите П. Х. М. и Д. Д. Г. поддържат, че въззиваемите не били упражнявали владение върху реалната част. А дори в някакъв момент да я били владели, то фактическата им власт била нарушена много преди твърдяното отнемане на 17.03.2022 г. Въззиваемите не доказали, че са владели имота в продължение на шест месеца преди отнемането. Излагат, че трасирали имота си през 2021 г., когато реалната част била запусната, обрасла и неоградена, като поставили дървени колчета, които били там и към момента. Сочат, че показанията на свид. Русев и Драгомир Петров били недостоверни, защото, ако през 2005 г. въззиваемите са завладели реалната част, границата, заснета по плана от 2008 г. би била друга. Показанията на свид. Драгомир Петров били заинтересовани, а тези на свид. Русев почивали на редки посещения. Посочват, че въззиваемите са навлезли в техния имот и дори да са упражнявали спорадично фактическа власт върху реалната част, тази власт не

била защитимо фактическо състояние. По изложените съображения отправят искане за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което исковете да бъдат отхвърлени. Претендират разноски. Отправят искане за допускане събирането на гласни доказателства чрез разпит на един свидетел, поради нарушаване на чл. 172 ГПК, и приемане на посочени в жалбата писмени доказателства, поради изводите на първоинстанционния съд.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемите Д. С. М. и Й. Г. М., чрез адв. С., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Поддържат, че упражняването от тях владение върху спорната реална част нямало случаен характер, а фактическата власт била упражнявана непрекъснато и по начин, изключващ тази на други лица. Считат, че всяко владение е защитимо, независимо дали е правомерно и дали би могло да доведе до придобиване на право на собственост. Отправят искане за потвърждаване на обжалваното решение. Претендират разноски. Излагат възражения срещу доказателствените искания на жалбоподателите. Не релевират доказателствени искания.

На осн. чл. 267, ал. 1 ГПК при служебна проверка съдът констатира, че въззивната жалба е процесуално допустима. Депозирана е от активно легитимирана страна по делото, имаща правен интерес от обжалване на решението, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и отговаря на съществените изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 ГПК.

Доказателственото искане на въззивниците за допускане събирането на гласни доказателства чрез разпит на един свидетел за установяване на фактите, че фактическата власт върху процесната реална част е установена още през февруари 2021 г. от въззивниците, както и че имотът бил запустял и силно обрасъл още тогава, е преклудирано. За първи път същото е отправено във второ съдебно заседание пред първоинстанционния съд без да са посочени основателни причини за неангажирането на гласни доказателства чрез разпит на трети по ред свидетел по-рано и след събиране на всички писмени и гласни доказателства, ангажирани от насрещната страна, и изслушване на заключението на вещото лице по СТЕ. Правилно районният съд е определил, че оставя искането без уважение като заявено след първото по делото о. с. з. и поради това преклудирано. Пред настоящата инстанция не са изтъкнати новоузнати факти и обстоятелства, чието установяване да се цели с допускането на разпита, поради което не са налице предпоставките на чл. 266 ГПК. Същевременно, не е и налице процесуално нарушение на районния съд. Преценката на съда по чл. 172 ГПК е по вътрешно убеждение и не подлежи на контрол. Кредитирането на свидетелски показания на лице с дела със страните като достоверни не е процесуално нарушение и не обуславя извод за основателност на доказателственото искане за събиране на гласни доказателства. Ето защо, същото следва да бъде оставено без уважение.

Доказателственото искане на въззивниците за приемане на посочени в жалбата писмени доказателства също е неоснователно. Те са съставени в периода от 13.02.2021 г. до 06.04.2022 г., т. е. преди образуване на производството. Въззивниците са имали възможност своевременно да ги посочат и представят, но това не е сторено в хода на първоинстанционното производство. Пред настоящата въззивна инстанция не са изтъкнати новоузнати факти и обстоятелства, чието установяване да се цели с приемане и прилагане на документите, поради което не са налице предпоставките на чл.

266 ГПК. Изводите на първоинстанционния съд не обосновават събиране на представените писмени доказателства, а въззивният съд като съд по същество на спора формира собствени правни изводи по спорните факти. Предвид настъпилата преклузия и това доказателствено искане следва да бъде оставено без уважение.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл. 267 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по в. гр. д. №2526/2023 г. по описа на ОС - Варна за разглеждане в открито заседание на **06.02.2024 г. от 10:00 ч.**, за която дата и час да се призоват страните по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателственото искане на въззивниците за допускане събирането на гласни доказателства чрез разпит на един свидетел при режим на водене за установяване на фактите, че фактическата власт върху процесната реална част е установена още през февруари 2021 г. от тях, както и че имотът бил запустял и силно обрасъл още тогава.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателственото искане на въззивниците за приемане като писмени доказателства по делото на следните документи: Протокол за трасиране от 13.02.2021 г., Заповед №Г-274/04.10.2021 г. на Гл. архитект на Община Варна за приемане на ПУП, Заповед №0893/06.04.2022 г. на Кмета на Община Варна.

НАПЪТВА на осн. чл. 273, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора помежду им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения помежду им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на осн. чл. 78, ал. 9 ГПК.

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис от настоящото определение на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____